

Liverpooli élmények

Elértem egyik célokat. Kijutottam az Anfield Roadra egy meccsre. És hogy ráadásul a Debrecen vendégjátékának szurkolhattam háromezer honfitársammal és a kint élő magyarokkal együtt? Felemelő érzés volt. Elment a hangom, igen, de mindez cseppet sem érdekelt, mivel az 1-0-ás vereség ellenére hátborzongatóan hangzottak fel a mérkőzés után a magyar Himnusz sorai. Mi volt az egészben a legszebb? Teljesen egyértelműen kijelenthető, hogy a kinti méretekhez képest maroknyi debreceni szurkolótábor tökéletesen „leszurkolta” a 42 ezer fős hazai legénységet. A KOP- a liverpooli szurkolás keménymagja- mintha meg lett volna szeppeve az ismeretlen ellenfél még ismeretlenebb drukkerai előtt.

Liverpoolban nem egészen két napot tudtunk eltölteni a 34 órás buszozás után. Amit látni érdemes, azt be is lehet ennyi idő alatt járni a Beatles szülővárosában. A stadion érdekelt természetesen mindenkit legjobban, és bebizonyosodott, hogy nem véletlenül. Ha kívülről az ember meglátja, egy kicsit megremeg a lába, és ha bent meghallja a „You’ll Never Walk Alone”-t, tényleg borsózik a háta. A helyi idő szerinti kedd hajnali 4 órai érkezés egyik magyar szurkolót sem gátolta meg a városnézésben. Abban a városban minden a foci. Mutatja ezt, hogy szállodánk külön specialitása volt az idegenbeli drukkerok elszállásolása. Magyar viszonylatban Debrecen nem kisváros, de az ottani nyüzsgést meg sem közelíti a miénk. Az emberek ott mindig sietnek valahová. Ezt jól szemlélteti, hogy azoknak a 90%-a, akik a zebránál a zöld jelzésre váraoztak, debreceni volt... Az árak nem borzasztóak odakint, az étel megfizethető, és a Liverpool FC hivatalos boltjában sem túl drágák a portékák. Melegséggel töltött el, hogy amikor beléptem a klub hivatalos boltjába, és megláttam a sálakat, pólókat és egyéb megvásárolható kis ajándékokat, kiderült: ezeken a Liverpool mellett a Debrecen név is ugyanannyi szerepet kapott, ugyanannyit ért.

Az emberek túlnyomó része nagyon szívesen látott minket, magyarokat, mert sokkal egyértelműbb és megnyugtatóbb hazai sikerre számítottak. Még a stadion körül sétálgatva, fotóztatva is közvetlen angol drukkerokkal találkoztunk. Ami még szimpatikus volt, hogy a helyi rivális, az Everton szurkolói, ha csak egy napra is, de jó barátokká fogadtak bennünket, és kimondottan nekünk szurkoltak szerda este.

Sajnos a mérkőzés után közvetlenül haza kellett indulnunk, tehát a buszra szállás még euforikus állapotban történt. A szűk két nap alatt magunkhoz ölelve „loptunk” minél több emléket a Mersey partjáról, és fogadkoztunk: „Egyszer visszatérünk!”.

Urbin Tamás 10. A